MADRAS.

ஞானபாநு.

VOL - I. தொகுதி-க. | JUNE 1913. பிரமாதீச ஹு ஆனி மீ | NO - 3. பகுதி - ங.

ஆநந்த பேரிகை.

காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீ ரகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ
வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாரும் செகத்தீரே.

சமரஸாநுபூதிச் சாந்த குணச்செல்வராய், "சகம்பொயெனத் தம்பட்டமடி"த்த தாயுமானவர் "அகண்டாகார சிவபோக மெனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப் பூரணமா யேகவுருவாய்க்கிடக்குது" என்ற ஆநந்த பேரிகையை அடித்து அனைவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாக ஆர்ப்பரித்தார். இவ்வாநந்த பேரிகையானது எல்லாருடைய இருதயங்களிலும் அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும் முழங்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. பிரபஞ்சத்தில் சதா குமுறிக் கோஷித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சப்தமும் இவ்வாநந்த பேரிகையேயாகும். உள்ளும் புறம்பும் ஒலிக்கின்ற சப்தமெல்லாம் இவ்வாநந்த பேரிகையே. நமக்குக்காதுகள் இருந்தும் செவிடராயிருக்கின்றோம். சமஷ்டி சப்தமாகிய இவ் வேத கோஷம் நமது செவிகளில் படுவதில்லை. இவ்வூனச் செவிகளினால் வியஷ்டி சப்தத்தையே கேட்டு மிக்க வேதனைக்குட்பட்டோம். ஆநந்தத்தைத் தேடித்தேடி அல்லும் பகலும் நாம் ஆடி ஓடிப் படும்பாடு சொல்லி முடியாது. இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஏக சக்ராதிபதியாயிருக்கின்ற சார்வபௌமன்முதல் தெருக்கள் தோறும் பிச்சை யேற்றுண்ணும் பெருந்தரித்திரன் வரையிலுள்ள சகலரும் ஆநந்தத்தை அடைவதின் பொருட்டே பல

னற்ற முயற்சிகள் பல செய்கின்றனர். சுகபோகத்தின் பொருட்டுத்தானே அரசர் ஆள்வதும் குடிகள் அடங்கியிருப்பதும். சுகபோகத்தின் பொருட்டுத்தானே அந்தணர் தமக்குச்சொந்தமான கிரியைகளைச் செய்யவேண்டியதும் மற்றோர் அவரது அடிபணியவேண்டியதும். சுகபோகத்தின் பொருட்டுத்தானே குருபோதிப்பதும் சிஷ்யன் சிரவணம் செய்வதும். சுகபோகத்தின் பொருட்டுத்தானே திருட்டு, வஞ்சகம், கொலை, கட்குடித்தல், பரஸ்திரீகமனம் முதலிய பஞ்சமகா பாதகங்களெல்லாம் செய்யப்படுகின்றன. இங்ஙனம், நன்மைகளும் தீமைகளும் சுகத்தை லட்சியமாக முன்னிட்டே செய்யப்படுகின்றன. ஆனால் ஒருவரும் சுகத்தை அநுபவிக்கிறவர்களாகத்தோற்றவில்லை. காரணம் யாதெனில், கேவலம் ஜடமாய் மித்தியாமாத்திரமாய் இருக்கின்ற பிரபஞ்சப் பொருள்களிடத்தினின்றும்சுகத்தை எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆகையாற்றான் மோசம்போகின்றோம்.

மண், பெண், பொன், கீர்த்தி இவைகளால் புத்திமயங்கி, இவைகள் லபித்தவுடனே சுகத்தை அடைகின்றோமாதலால் இவைகளிடத்தும் சுகம் உண்டு என்று ஒரு சாரார் கூறலாம். இதை நாம் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். ஒரு கப்பல் வியாபாரி ஏராளமான சரக்குகளைக் கப்பலிலேற்றி அந்நிய தேயங்கட்கு வர்த்தகத்தின் பொருட்டு அனுப்பினான். சில மாதங்கள் கழித்துக் கப்பல் அதிக லாபத்துடன் திரும்பவும் தனது கரையில் வந்து சேர்ந்ததாகக் கேள்வியுற்றவுடனே சந்தோஷம் அடைந்தனன்; சுகம் பெற்றனன். இப்பொழுது வியாபாரி அடைந்த சுகத்திற்குக் காரணம் வியாபாரிக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஊதியமாகிய பொருள் அன்று. கப்பல் துறைமுகத்தை விட்டுப்புறப்பட்டுப் போய நாள் முதல், வியாபாரியின் மனமானது, காரியஸ்தர்கள் மோசம் செய்து விடுவரோ? சுழிகளில் அகப்பட்டாவது, பாறைகளில் தாக்குண்டாவது கப்பல் கடலில் அமிழ்ந்து விடுமோ? கடற்கொள்ளைக்காரர் கொள்ளையிட்டு விடுவரோ?' என்று இம்மாதிரியான பயமும் கவலையும் உடையதாய்க் கப்பலின் பின்னேயே சென்று கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது கப்பல் மிக்க லாபத்துடன் சொந்தக் கரை வந்து சேரவே, வெளியில் அலைந்து கொண்டிருந்த மனமானது திடீரென்று தனது யதாஸ்தானத்திற்கு வந்து ஸ்திர நிலையில் நின்றது. உடனே ஆநந்தம் உண்டாயிற்று. ஆத்மவஸ்து

ஒன்றே ஆநந்தமாயுள்ளது. அந்நிய மெல்லாம் துக்கமே. பகிர் முகப்பட்டுப் பன்னாட்களாகப் பல விடங்களிலும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மனமானது ஏதோ ஓர் அவசரத்தில் யதாஸ்தானத்தை அடைந்து ஸ்திர நிலையுறும்பொழுது, ஆத்மவஸ்துவின் லட்சணமாகிய ஆநந்தம் அந்த மனத்தினிடத்தில் பிரதிபலிக்கின்றது. உடனே சொரூபாநந்தம் பிரதி பலன்மாத்திரமாய் சொற்பமாகப் பிரகாசிக்கின்றது. இவ்வுண்மையை அறியாமல் பொன்னும் மண்ணும் பெண்ணும் கீர்த்தியாலுமே சுகம் லபிக்கின்றது என்று மாந்தர் மயங்குகின்றனர். உண்மையாகத் திரவிய லபிதத்தாலேயே இவ்வியாபாரிக்கு சுகம் உண்டாயிற்றெனின்,லபித்த திரவியம் அப்படியே யிருக்கும்பொழுதே புத்திரன் மரணமடைந்து விட்டால் வியாபரிக்கு சுகம் நீங்கி துக்கம் உண்டாகின்றது; ஏனெனில், மனமானது தனது ஸ்திர நிலையை விட்டுப் பகிர்முகப்பட்டுப்புத்திரனிடத்தில் செல்கின்றது. வியாபாரி அநுபவித்த சுகம் திரவியத்தாலெனின், புத்திரன் மரணமடைந்த காலத்தும் அந்தத் திரவியம் அழியவில்லை யாதலால் திரவியத்தாலுண்டாய சுகம் நீங்கக்காரணம் இல்லை. ஆதலால் அந்தச் சுகம் திரவியத்தாலுண்டாய தன்று. பிரபஞ்சப்பொருள் களிடத்துச் சுகம் உண்டாகவே உண்டாகாது. மனம்பகிர்முகப் பட்டு விரிந்து திரியுங்கால் துக்கமும், அகமுகப்பட்டு ஒடுங்கி அடங்குங்கால் சுகமும் உண்டாகின்றன என்று இதனால் ஏற்பட்டது.

மனத்தின் ஆதார ஸ்தானமான ஆத்மவஸ்துவே ஆநந்தமாகும். நிற்க, தனது திரவியத்தை யெல்லாம் திடீரென்று இழக்கும்படி நேர்ந்த ஒருவன் திரவியப்பித்துப் பிடித்து அலேவது போல, நாமும் (ஆநந்தத்தை யடைய வேண்டுமென்று) ஆநந்தப்பித்துப் பிடித்து அலைகின்றோம். ஆநந்தம் நமது அருமையான ஸ்வதந்திர திரவியமாகையால், அது இப்பொழுது நம்மிடத்தில் இல்லாததாக நினைத்து அல்லும் பகலும் அதே கவலையா யுழைக்கின்றோம். அவரவர்க் குரித்தானவைகளையே அவரவர் தேடுவர் என்ற சிருஷ்டி நீதியின்படி நாமும் நமது உரிமையையே தேடுகின்றோம். அவ்வுரிமை ஆநந்தமே. அவ்வாநந்தம் நாமே. 'நாம்' ஆகிற ஆத்மவஸ்து தான் இப்பிரபஞ்சாகாரமாக சங்கற்ப மாத்திரத்தால் தடித்துளது. ஆகையால் நாமும் பிரபஞ்சமும் ஒன்றே. ஆநந்தமே நமது சொரூபம்.

'சிவோகம்' என்ற ஜப பேரிகையே எங்கும் முழங்குகின்றது. 'சிவோகம்' என்றால் நான் சிவம், அதாவது, மங்களமாயிருப்பவன், ஆநந்த சொரூபம். மாந்தர் இம்முழக்கத்தைக்கேட்கின்றாரில்லை. செவிகளிருந்தும் கேட்கின்றாரில்லை. 'காதுகளுள்ளவன் கேட்கட்டும்' என்று ஒரு மகான் கூறினார். ஊனச்செவிகள் உள்ளோரே மிக்கோரும்; ஞானச்செவிகள் உள்ளோர் மிகவும் அரிது.

ஆகையால் தாயுமானவரைப் போலவே சகல மகாத்துமாக்களும் 'சிவோகம்' என்ற வேத கோஷத்தை நாதம் செய்கின்ற ஆநந்த பேரிகை பின் வருமாறு:—"ஏ! நாற்ற உடலை நானென்று நம்பிச்சோற்றுத் துருத்தியைச் சுமந்து திரிகின்ற ஜகத்தீரே! வாருங்கள். கண்விழித்துப் பாருங்கள். நாமெல்லோரும் ஆநந்த சொரூபமே. துக்கம் என்பது இல்லவேயில்லை. துக்கப்படுவதாக நாம் எண்ணிக்கொள்வது வீண் பிரமையேயாகும். 'சிவோகம்,' 'சிவோகம்', என்று சகலசராசரங்களும் சப்திக்கட்டும். சிருஷ்டி முழுதும் சிவமேமயாம். அருள் சுரந்து ஆநந்தம் பொழிகின்றது; 'பொங்கித்ததும்பிப் பூரணமாயேகவுருவாய்க்கிடக்கின்றது? எல்லாரும் 'சிவோகம்' என்ற இவ்வாநந்தாமிர்தத்தை உண்டுகளித்து ஏப்பமிட்டு உறங்காமல் உறங்குங்கள். துக்கம் தொலைந்ததென்று ஆநந்த பேரிகையை அடியுங்கள்". இதுவே ஆநந்த பேரிகையின் அற்புத ரகஸ்யம்.

சிவம்.

வினையும் விதியும்.

ஸ்ரீமான் - வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியது.

வினைநல் வினைதீ வினையென விரண்டே
வினையின் விளைவே விதியென வருமே.

மனம், நா, உடம்பு இம்மூன்றன் தொழிலுக்கும் வினை யென்று பெயர். அதாவது, நினைத்தலும், சொல்லலும், செய்தலும் வினையாம். நினைக்க வேண்டியதை நினையாது விடுதலும், சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லாது விடுதலும், செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாது விடுதலும் வினையென்றே கொள்ளப்படும். ஒவ்வொரு

வினையும் அதனதன் நற்பயனை நோக்கி நல்வினை யெனவும், தீப் பயனை நோக்கித் தீவினை யெனவும் சொல்லப்படும். நற்பயன் பொருள். அது நிலையுள்ள பொருள், நிலையற்ற பொருள் என இரு வகைப்படும். நிலையுள்ள பொருள் மெய்ப் பொருள்; நிலையற்ற பொருள் உலகப் பொருள். தீப்பயன் வறுமை. அது நிலையுள்ள வறுமை, நிலையற்ற வறுமை என இருவகைப்படும். நிலையுள்ள வறுமை மெய்ப் பொருளின்மை; நிலையற்ற வறுமை உலகப்பொருளின்மை. நிலையுள்ள பொருளையோ நிலையற்றபொருளையோ தரும் வினை நல்வினை யெனவும், நிலையுள்ள வறுமையையோ நிலையற்ற வறுமையையோ தரும் வினை தீவினை யெனவும் அறிக.

நினைப்பும், சொல்லும், செயலும் முதிர்ச்சிபடைந்து அதனதன் பயனை அளிக்கும் பொழுது விதியென்னும் பெயரைப் பெறுகின்றது. நினைப்பை வித்தென்றும், சொல்லை மலரென்றும், செயலைக் காயென்றும், விதியைக் கனியென்றும், இன்பதுன்பங்களை நற்சுவை தீச்சுவைகளென்றும் சொல்லலாம். வித்தில்லாமல், மலராவது, காயாவது, கனியாவது வாரததுபோல நினைப்பில்லாமல் சொல்லாவது, செயலாவது, விதியாவது வராது. ஆனால் மலரில்லாமலும், காயில்லாமலும், ஏகதேசம் கனிவருதல் போன்று சொல்லில்லாமலும், செயலில்லாமலும், ஏகதேசம் விதிவரக்கூடும். வித்தில்லாமல் ஒருபோதும் கனிவராததுபோல நினைப்பில்லாமல் ஒருபோதும் விதிவராது. மலர், காய், கனி, இம்மூன்றற்கும் வித்து எப்படி மூலகாரணமோ அப்படியே சொல், செயல், விதி இம்மூன்றற்கும் நினைப்பு மூலகாரணம். நினைப்பு நல்லதாயின் சொல்லும், செயலும், விதியும் நல்லதாகும். நினைப்புத் தீயதாயின் சொல்லும், செயலும், விதியும் தீயதாகும். நல்வினை பொருளைத் தருவதுபோல நல்விதி இன்பத்தைத் தரும். அதுநிலையுள்ள இன்பம், நிலையற்ற இன்பம் என இருவகைப்படும். நிலையுள்ள இன்பம் மெய்ப்பொருளால் வரும் இன்பம்; நிலையற்ற இன்பம் உலகப் பொருளால் வரும் இன்பம். தீவினை வறுமையைத் தருவதுபோலத் தீவிதி துன்பத்தைத் தரும். அது நிலையுள்ள துன்பம் நிலையற்ற துன்பம் என இருவகைப்படும். நிலையுள்ள துன்பம் மெய்ப் பொருளின்மையால் வரும் துன்பம்; நிலையற்ற துன்பம் உலகப் பொருளின்மையால் வருந் துன்பம். நிலையுள்ள இன்பத்தையோ நிலைபற்ற இன்பத்தையோ தரும் விதி நல்விதி

யெனவும், நிலையுள்ள துன்பத்தையோ நிலையற்ற துன்பத்தையோ தரும் விதி தீவிதி யெனவும் அறிக.

உலகத்திலுள்ள மனிதரெல்லாம் துன்பத்தை விடுத்து இன்பத்தைக் கொள்ள அவாவுகின்றனர். துன்பத்தை விடுதற்குத் தீவிதியை உய்தல் வேண்டும். இன்பத்தை அடைவதற்கு நல்விதியை எய்தல் வேண்டும். தீவினையைச் செய்யாதிருப்பின் தீவிதி அழிந்தேபோகும், வரவில்லாத முதல் உண்ண உண்ணக் குறைந்து அழிதல்போல. நல்வினையைச் செய்யச் செய்ய நல்விதி வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கும், ஈட்ட ஈட்டப் பொருள் வளர்தல் போல. தீவினையைச் செய்பவர் நல்விதியை அடையவேமுடியாது, எட்டி வித்தை விதைப்பவர் மாங்கனியை அடைய முடியாதது போல. நல்வினையைச் செய்பவர் தீவிதியை அடையவேமுடியாது, மாவித்தை விதைப்பவர் எட்டிக் கனியை அடைய முடியாதது போல. எட்டி வித்து மண் முதலியவற்றின் சேர்க்கையால், முளைத்து, வளர்ந்து எட்டி மலரையும், எட்டிக் காயையும், எட்டிக் கனியையும் தருதல்போல தீநினைப்பு மெய்ப் பொருளின் சேர்க்கையால் தடித்து, முதிர்ந்து, தீச் சொல்லையும், தீச் செயலையும், தீவிதியையும் தருகின்றது. மா வித்து மண் முதலியவற்றின் சேர்க்கையால் முளைத்து, வளர்ந்து, மாமலரையும் மாங்காயையும், மாங்கனியையும் தருதல்போல நல்நினைப்பு மெய்ப் பொருளின் சேர்க்கையால் தடித்து, முதிர்ந்து, நற் சொல்லையும், நற் செயலையும், நல் விதியையும் தருகின்றது. தீநினைப்பை நீக்கி நல் நினைப்பைக் கொள்ளும் சிறந்த அறிவையும் வலியையும் உடையராயிருத்தலின், தத்தம் தீவிதியையும் நல்விதியையும் உண்டுபண்ணுபவர் மனிதரே.

இன்று நல்வினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கின்ற சிலர் துன்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கவும், இன்று தீவினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கின்ற சிலர் இன்பத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கவும் நாம் காண்கிறோம். என்னை? உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் இன்று பழைய வினைகளின் பயன்களை அநுபவித்துக்கொண்டும், புதிய வினைகளைச் செய்துகொண்டும் இருக்கின்றனர். இன்று அநுபவிக்கிற பயன்களைத் தருகின்ற பழைய வினைகளைப் பிராரத்துவம் என்றும், இன்று செய்கிற புதிய வினைகளை ஆகாமியம் என்றும் ஆன்றோர் கூறுவர். இன்று நல்வினைகளைச்

செய்து கொண்டிருக்கிறவர் முந்திய தீவினைகளின் பயன்களை அநுபவித்துக்கொண்டு மிருக்கின்றனர். இன்று தீவினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவர் முந்திய நல்வினைகளின் பயன்களை அநுபவித்துக்கொண்டு மிருக்கின்றனர். இன்று நல்வினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவர் நாளை இன்பத்தை அநுபவிப்பர். இன்று தீவினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவர் நாளைத் துன்பத்தை அநுபவிப்பர். இக்காலத்தில் நல்வினைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறவர் முற்காலத்திலும் நல்வினைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார் என்று கோடலும், இக்காலத்தில் தீவினைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறவர் முற்காலத்திலும் தீவினைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார் என்று கோடலும் பிழையேயாம்.

மனம் எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டும், நா எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டும், உடம்பு எப்பொழுதும் செய்துகொண்டும் இருப்பது இயற்கை. மனம் நினையாமலும், நா சொல்லாமலும், உடம்பு செய்யாமலும் இருப்பது இயற்கைக்குமாறு. மனம் தீய நினைப்புக்களை நினைக்கவும், நா தீய சொற்களைச் சொல்லவும், உடம்பு தீய செயல்களைச் செய்யவும் விடுதல் மடமை. மனம் நல்ல நினைப்புக்களை நினைக்கவும், நா நல்ல சொற்களைச் சொல்லவும், உடம்பு நல்ல செயல்களைச் செய்யவும் விடுதல் அறிவு. இப்பொழுது அநுபவிக்கும் துன்பங்கள் முன் செய்த தீவினைகளின் பயன்கள் இப்பொழுது அநுபவிக்கும் இன்பங்கள் முன் செய்த நல்வினைகளின் பயன்கள். துன்பங்களைக் கொள்ள விரும்பாதவர் தீவினைகளை அறவே விடல் வேண்டும். இன்பங்களைக்கொள்ள விரும்புபவர் நல்வினைகளை இடைவிடாது செய்தல் வேண்டும். முன் செய்த தீவினைகளின் பயன்களாகிய துன்பங்களை அநுபவிக்கிற போது அழுவதும், முன் செய்த நல்வினைகளின் பயன்களாகிய இன்பங்களை அநுபவிக்கும்போது மகிழ்வதும் அறிவில்லாது செயல்கள். முன் செய்த நல்வினைகளின் பயன்களாகிய இன்பங்களை அநுபவிக்கும்போது மகிழாமையும், முன் செய்த தீவினைகளின் பயன்களாகிய துன்பங்களை அநுபவிக்கும்போது அழாமையும் அறிவுடையாரது செயல்கள்.

“ நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றாங்கா
லல்லற் படுவ தெவன். ”

விடாமுயற்சி.

பிரஹ்மஸ்ரீ சேஷாத்திரி அப்பயங்காரவர்கள் எழுதியது.

ஆரம்பித்த காரியங்களுக்கு இடையூறுகள் அடுத்தடுத்து வந்தாலும் இடைவிடாது முயற்சித்து அவற்றை முடித்தலே விடாமுயற்சி யெனப்படும். அதமர் இடையூற்றுக்கஞ்சி ஒரு தொழிலையும் தொடங்கமாட்டார். மத்திமர் காரியத்தை ஆரம்பித்து அதற்கு இடையூறு வருங்காலத்தில் அதனை விலக்க வழியறியாது ஆரம்பித்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமல் விட்டு வருந்துவர். உத்தமரோ தாமெடுத்த தொழிலுக்கு வருந்துன்பம் பலவாயிருந்தாலும் அவைகளுக்கு அஞ்சிக் கொஞ்சமும் மனந்தளராமல் மேன்மேலும் முயற்சி செய்து தாம் முடிக்கவெண்ணிய தொழிலை முடித்து அதனாலாய பயனை அடைவர். அன்றியும் கருமமே தங்களுக்குக் கண்ணாக முயற்சியுடைய உத்தமர் தமது உடம்பிற்கு வருந் துன்பத்தைப் பொருட்படுத்தாமலும், பசியைப்பாராமலும், தூங்காமலும், பிறர் செய்யுந் தீமையை மேற்கொள்ளாமலும், தரையிலே படுக்க நேரிட்டாலும், பஞ்சணையில் துயில வாய்த்தாலும், சருகு முதலிய வஸ்துக்களைப் புசிக்க நேரிட்டாலும், அறுசுவையோடுகூடிய உணவு கிடைத்தாலும், கந்தைத்துணியுடுத்தாலும், பொற்பட்டாடை அணிந்துகொண்டாலும், விருப்பு வெறுப்புக்கொள்ளாது மனத்தைச் சமநிலையில் வைத்து தம் முயற்சி கைகூடும்வரை இன்பதுன்பங்களை லட்சியஞ் செய்யார். இன்னும் நன்முயற்சியில் ஊக்கமுடையார் தம்மை ஒருவர் புகழ்ந்தாலும் பழித்தாலும், செல்வம் வந்தாலும் வறுமை வந்தாலும், மரணம் இன்றைக்கேவரினும் சில நாள் நின்று வரினும், நல்ல நெறியினின்றும் ஒரு பொழுதும் விலகமாட்டார்கள். முயற்சியுடையாரது மனம் பெண்களின் விழியாகியவாளினாற் பிளவுபடாது. ஆசையென்கிற திண்ணிய கயிறு அவர் மனத்தைக் கட்டுவதில்லை. இத்தன்மையுடையவர் தமது முயற்சியினால் எல்லாவுலகத்தையும் தம்வசமாக்குகின்றனர்.

நெருப்பெரியும் கட்டையைத் தலைகீழாகப் பிடித்தாலும் அதன் சுவாலை கீழ் நோக்காது மேல் நோக்கி எரிவது போல, முயற்சியுடைய மேலோர் அற்பர்களாற் சிறுமைப்படுத்தப்

பட்டாலும் தமது ஊக்கத்தையும் தைரியத்தையும் முயற்சியையும் சிறிதுங் கைவிடார். நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முயன்று நடுவில் கைசோர விடுவதைப் பார்க்கினும் உயர்ந்த மலையின் சிகரத்திலிருந்து கீழேயுள்ள பள்ளத்தாக்கில் உருண்டு விழுதலும், கொடிய பாம்பின் வாயிற்கையை வைத்தலும், காட்டுத்தீயில் வீழ்ந்திறத்தலும் மேல் என்பது அவர்கள் கொள்கை. தைரியத்தோடு ஒரு பெருந் தொழிலில் முயற்சி செய்பவருக்கு நெருப்பு தண்ணீர்போலவும், கடல் சிறிய குட்டையைப் போலவும், சிங்கம் சிறு மானைப் போலவுமாகும். ஆகவே துன்பத்தைக்கொடுக்கும் செயல்களெல்லாம் மனந்தளராத மேலோருக்கு இன்பந்தருவனவேயாகும். மரம் பிறரால் கிளைகள் வெட்டப்பட்டுக் குறைந்தாலும், சந்திரன் தேய்ந்து குறைந்தாலும் முற்றிலும் அழிந்தேவிடாமல் திரும்பவும் வளர்வதே போல், தமக்காவது தம்மினத்தார்க்காவது துன்பம் வந்தாலும் அதனால் தம்முயற்சியைவிட்டு மனந்தளரார். காற்றினால் அசைந்தாடும் சிறிய கொம்பு முதிர்ந்து வைரமேறின காலத்தில் அதுவே யானை கட்டுதற்குரிய தறியாவதுபோல ஒருவன் இடைவிடாது முயன்று வருவானானால் பிறரை அடக்கியாளும் வல்லமையுடையவனாவான். ஆகையால் மேலான காரியங்களையே இடைவிடாமல் இயற்றிவரவும் இயற்றி வர முயற்சிக்கவும் வேண்டும். கீழ்மக்கள் அற்பகாரியத்தைச்செய்து அம்மட்டோடு மகிழ்ச்சியடைவர். சிறிய நரியின்மீது அம்பெய்து அதைக்கொல்லுவதைக்காட்டிலும் சிங்கத்தின்மீது அம்பெய்து அது தவறினும் மேன்மையாகும். ஒருவனுக்கு நல்லகுலமும் கெட்டகுலமும் அவனது முயற்சியால் ஆவதேயன்றி இயற்கையால் ஆவதேயில்லை. குலமும் பொருளும் புகழும் தவமுமாகிய வெல்லாம் ஊக்கமுடையார்க்கு அவரது முயற்சியினாலேயே வந்தடையும். உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தும் சோம்பித்திரிபவன், கரும்பில் பிறந்தும் அதன் நுனி உபயோகப் படாததுபோலத்தான் யாதொரு பிரயோஜனமும் அடையாது சிறுமை யடைவான். சேற்றில் பிறந்தாலும் தாமரை சிறப்படைதல்போல் கீழ்க்குலத்தில் பிறந்தாலும் முயற்சியுடையவர் பெருமை யடைகின்றனர். தாம் ஆரம்பித்த தொழிலுக்கு விதிவசமாகத் தடை நேரிட்டால் அதற்கு மனங்கலங்காமல் மகிழ்ச்சியோடு அதனிடத்தில் முயலவேண்டும். ஏனெனில் அம்மகிழ்ச்சியே இடை

யூற்றினு லுண்டாகிய துன்பத்தை நீக்கி முடிவில் தமது தொழிலை முடிப்பித்து இன்பத்தைக் கொடுக்கும். துன்பம் என்பது யாது ? மனத்திலுள்ள ஒரு கொள்கையேயன்றி வேறில்லை. அத்துன்பத்தை நீக்குதற்கு அறிவுடையவன் மகிழ்ச்சியோடு முயற்சியி னிடத்திலேயே ஊன்றி நின்றால் அத்துன்பம் சூரியன் முன் பனிபோலத் தானாய் விலகிவிடும். ஆகையால் முயற்சியும் அறிவுமுடையவனிடத்தில் துன்பம் தானே துன்பத்தை யடையும். இதுபற்றியே

"அடுக்கி வரினு மழிவிலா னுற்ற
இடுக்க ணிடுக்கட் படும்" என்றும்
"இடும்பைக் கிடும்பை படுப்ப ரிடும்பைக்
கிடும்பை படாஅ தவர்" என்றும்

கூறினர் தெய்வப்புலவராம் திருவள்ளுவர். பிரபுத்தன்மையுடையவனுக்கு அழகு எல்லாரிடத்திலும் இனிய தன்மையனாயிருத்தல்; சூரனுக்கு நாவடக்கம் அழகாகும்; சிறந்த நூற்கேள்வியுடையவனுக்கு வணக்கம் அழகாகும்; சிறந்த வலிமையுடையவனுக்கு பொறுமை அழகு; தவசிகட்கு கோபமின்மை அழகாகும்; விடாமுயற்சியோ இவையெல்லாவற்றிற்குஞ் சிறந்த அழகாகும். ஆகவே அனைவரும் இவ்வளவு சிறப்புடைய விடாமுயற்சியால் மேன்மை யடைவாராக.

"தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருந்தக் கூலிதரும்"

சின்னச் சங்கரன் கதை.

சாவித்திரி என்னும் நமது நேயர் எழுதியது.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

ராமஸாமிக் கவுண்டர் திருச்சபை.

மஹாராஜ ராஜபூஜித மஹாராஜ ராஜஸ்ரீ ராஜமார்த்தாண்ட சண்டப்பிரசண்ட அண்டபஹிரண்ட கவுண்டாதிகவுண்ட கவுண்டனூராதிப ராமஸாமிக் கவுண்டரவர்களுக்கு வயது சுமார் ஐம்பதிருக்கும். நல்ல கருநிறம். நரைபாய்ந்த மீசை. கிருதா. முன்

புறம் நன்றாகப் பளிங்குபோல் தேய்க்கப்பட்டு, நடுத்தலையில் கவடுபோய்ந்து, பின்புறம் ஒருசிறிய முடிச்சுப்போட்டு விளங்கும் முக்கால் நரையான தலை. நெடுந்தூரம் குழிந்த கண்கள். இமைப்புறங்களில் 'காக்கைக்கால்' அடையாளங்கள். பொடியினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மூக்கு. வெற்றிலைக் காவியினாலும் புகையிலைச் சாற்றினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பற்கள். குத்துயிரோடு கிடக்கும் உதடு. ஆபரணங்கள் பொருந்திய செவிகள். பூதாகாரமானஉடல். பிள்ளையார்வயிறு. ஒருவிதமான இருமல். அரையில் பட்டு-ஜரிகை வேஷ்டி. விரல் நிறைய மோதிரங்கள். பக்கத்திலே வெற்றிலை துப்புவதற்கு ஒரு காளாஞ்சி. ஒரு அடைப்பைக்காரன்—இது தான் ராமஸாமிக்கவுண்டர்.

இவர் காலையிலெழுந்தால், இரவில் நித்திரைபோகும் வரை செய்யும் தினசரிக் காரியங்கள் பின்வருமாறு:—

காலை எட்டு அல்லது எட்டரை மணி வேளைக்கு எழுந்து கைகால் சுத்தி செய்துகொண்டு ஒன்பது மணியானவுடன் பழையது சாப்பிட உட்காருவார். பழையதிற்குத் தொட்டுக்கொள்ளத் தமது அரமனையிலுள்ள கறிவகை போதாதென்று வெளியே பல வீடுகளிலிருந்து பழங்கறிகள் கொண்டுவரச் சொல்லி, வெகு ரஸமாக உண்பார். (அதாவது, காலை 'லேஹ்பம்' முடிந்தபிறகு, இந்த அபினி லேஹ்யம் உருட்டிப் போட்டுக்கொள்ளாமல் ஒரு காரியங் கூடத் தொடங்கமாட்டார்; பார்ப்பார் எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆசமனம் செய்யத் தவறுதிருப்பதுபோல.) பழையது முடிந்தவுடன் அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியேறி இவருடைய சபாமண்டபத் தருகேயுள்ள ஒரு கூடத்தில் சாய்நாற்காலியின் மீது வந்து படுத்துக்கொள்வார். ஒருவன் கால்களிரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான். இவர் வெற்றிலை போட்டு காளாஞ்சியில் துப்பிய படியாக இருப்பார்.

எதிரே ஆராவது உத்தியோகஸ்தர், வேலைபாட்கள், கவுண்டனூர்ப் பிரபுக்கள், இவர்களில் ஒருவன் வந்து கதை, புரளி, கோள்வார்த்தை, ஊர்வம்பு, ராஜாங்க வ்யவஹாரங்கள், ஏதேனும் பேசிக் கொண்டிருப்பான். சில நாட்களிலே வெளிமுற்றத்தில் கோழிச்சண்டை நடக்கும். வெளியூரிலிருந்து யாரேனுமொரு கவுண்டன் நல்ல போர்ச்சேவல் கொண்டுவருவான். அ

மனைச் சேவலுக்கும் அதற்கும் சண்டைவிட்டுப் பார்ப்பார்கள்.
அரமனைச் சேவல் எதிரியை நல்ல அடிகள் அடிக்கும்போது,
ஜமீந்தாரவர்கள், நிஷ்பக்ஷபாதமாக, இருபக்கத்துக் கோழிகளின்
தாய்,பாட்டி,அக்காள்,தங்கை எல்லோரையும் வாய் குளிர வைது
ஸந்தோஷம் பாராட்டுவார். களத்திலே ஆரவாரமும், கூக்குரலும்,
நீசபாஷையும் பொறுக்க முடியாமலிருக்கும்.

பெரும்பாலும், சண்டை முடிவிலே அரமனைக் கோழிதான்
தோற்றுப்போவது வழக்கம். அங்ஙனம் முடியும்போது, வந்த
கவுண்டன் தனது வெற்றிச் சேவலை ராமஸாமிக் கவுண்டரவர்கள்
திருவடியருகே வைத்து ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கும்பிடுவான்.
இவர் அச்சேவலைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவனுக்கு நல்ல பாகை,
உத்தரீயம், மோதிரம் ஏதேனும் ஸன்மானம் பண்ணி அனுப்பி
விடுவார். பிறகு பழைய அரமனைச் சேவலைத் தள்ளிவிட்டுப் புதிதாக
வந்த சேவலை "ஸம்ஸ்தான வித்வானாக" வைப்பார்கள். அடுத்த
சண்டையில் இது தோற்றுப்போய் மற்றொன்று வரும். எத்தனை
வீரமுள்ள சேவலாக இருந்தாலும் கவுண்டனார் அரமனைக்கு
வந்து ஒருமாத மிருந்தால் பிறகு சண்டைக்குப் பிரயோஜனப்
படாது. ஜமீன் போஷணையிலேயே அந்த நயமுண்டாகிறது.

பகல் ஒன்றரை மணிக்கு ஸ்நாநம் தொடங்கும். வெந்நீரிலே
தான் ஸ்நாநஞ் செய்வார். ராமஸாமிக் கவுண்டர் ஸ்நாநஞ் செய்வ
தென்றால், அது ஸாதாரணக் காரியமன்று. ஜலத்தை யெடுத்து
ஊற்றுவதற்கு இரண்டு பேர். உடம்பு தேய்க்க இரண்டு பேர்.
தலைதுவட்ட ஒருவன். உடம்பு துடைக்க ஒருவன். வேறு வேஷ்டி
கொண்டு அரையிலுடுத்த ஒருவன். நேபாளத்து ராஜாவின் பிரே
தத்துக்குக்கூட இந்த உபசாரம் நடக்காது.

ஸ்நாநம் முடிந்தவுடனே பூஜை. ஜமீந்தார் பூக்களை வாரிவாரி
முன்னே வைத்திருக்கும் விக்கிரகத்தின்மேல் வீசுவார். பூஜா
காலத்தில் ஸ்தல பாகவதர்கள் வந்து பாடுவார்கள். சில சமயங்
களில் ஸங்கீத விஷயமாக ஸம்பாஷணைகள் நடப்பதுண்டு. ஜமீந்
தார் தாம் 'கவனம்' செய்த கீர்த்தனைகளைப் பாகவதர்களிடம் பா
டிக்காட்டுவார். (ஸங்கீதத்திலும் ஸாஹித்யத்திலும் ராமசாமிக்
கவுண்டர் புலி. அந்த ஸங்கதி ஞாபகமிருக்கட்டும்).

ஒருநாள் ஸம்ஸ்தான வித்வான்—அண்ணாத்துரை அய்யர்,
தோடி—நாராயணய்யங்கார், பல்லவி—வேதாசலக் குருக்கள் முத

லிய வித்வான்களனைவரும் வந்து கூடியிருந்தனர். அண்ணாத்துரை அய்யரை நோக்கி ஜமீந்தார்:—நான் அடாணாவில் "மானே யங்கே போனவகை யென்னடீ" என்ற வர்ணமெட்டிலே, பரம சிவன்மேல், ஒரு 'ஸாஹித்யம் பார்த்திருக்கிறேனே'. (ஒரு கீர்த்தனை செய்திருக்கிறேன் என்றர்த்தம்.) அதை நீங்கள் கேட்கவில்லையே—என்றார்.

'உதாரவாகட்டும்' என்றார் பாகவதர்.
(சொல்லு, கேட்போம்—என்றர்த்தம்)

உடனே ஜமீந்தார் ஜலதோஷம் பிடித்த பன்னிரண்டு குயில்கள் சேர்ந்து சுருதியும், லயமும் ஒன்றுபடாமல்பாடுவதுபோன்ற தமது திவ்விய சாரீரத்தை யெடுத்துப் பின்வரும் கீர்த்தனை பாடலாயினர். ஒரு பாகவதர் தம்பூரில் சுருதி மீட்டினார். ஜமீந்தார் அந்த சுருதியை லக்ஷ்யம் பண்ணவில்லை.

ராகம் அடாணா—தாளம் ரூபகம்.

(மானே யங்கே போனவகை யென்னடீ என்ற வர்ணமெட்டு).

பல்லவி.

மானே கையில் தானே தரித்தானே— ஒரு
மாதைத் தரித்தானே மழுவைத் தரித்தானே. (மானே)

[பல்லவியில் முதல்வரி பாடி முடிவதற்குள்ளாகவே அண்ணாத்துரை ப்பாகவதர் "பேஷான கீர்த்தனம்! பேஷான கீர்த்தனம்! சபாஷ்! சபாஷ்!" என்றார். "ஒருவரி பாடுமுன்னே இதுநல்லகீர்த்தனை யென்று எப்படித் தெரிந்தது?" என்று ஜமீந்தார்கேட்டார். "ஒருபானை சோற்றுக்கு ஒரு பருக்கை பதம்பார்த்தால் போதாதா?" என்றார் பாகவதர். ஜமீந்தாரும் இந்த நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸந்தோஷமிகுந்தவராய், மேலே பாடலாயினர்]

பல்லவி.

மானே கையில் தானே தரித்தானே—ஒரு
மாதைத் தரித்தானே மழுவைத் தரித்தானே. (மானே)

அநுபல்லவி.

கோனே சிவனே குருவே யருவே மெய்ஞ்
ஞான பான மோன மான நாதா தாமரைப் பாதா. (மானே)

["அனுபல்லவியில் இரண்டாம் அடியில் 'முடுகு' வைத்திருக்கி றேன். பார்த்தீர்களா?" என்று ஜமீந்தார் கேட்க, பாகவதர்களெல் லோரும் பேஷ்! பேஷ்! பேஷ்!" என்றனர்.]

சரணம்.

எந்தனை மோக்ஷ கதியினில் சேர்த்திட
இன்னமு மாகாதா? – உன்னைச்
சொந்தக் குலதெய்வ மென்றுநித் தந்துதி
சொன்னது போதாதா?
விந்தை யுடனிங்கு வந்தென்னை யாளவும்
மெத்த மெத்த வாதா?
வந்தனை தந்துனைப் போற்றிடும் ராமசா
மிக் கவுண்டராஜ-போஜ னுக்கருள்செய் யும்பாதா. (மானே)
"மிக்கவுண்ட ராஜபோஜ
னுக்கருள்செய் யும்பாதா."

என்று கடைசியடியை இரண்டாமுறை திருப்பிப்பாடி, ராம ஸாமிக்கவுண்டர், மிகவும்திருப்தியுடன், தியாகையர் 'நகுமோமு' கீர்த்தனத்தை ஒரு சிஷ்யனிடம் முதல்முறை பாடிக்காட்டிய பிறகு புன்சிரிப்புச் சிரிப்பதுபோல நகைத்தருளினார்.

பாகவதர்களெல்லோரும் சபாஷ் சொல்லிக் கொட்டிவிட் டார்கள்.

பிறகு அண்ணாத்துரை பாகவதர், "மகாராஜா, இந்தக் கீர்த் தனத்தை எழுதிக் கொடுத்தால், நான் வீட்டிலேபோய்ச் சிட்டை ஸ்வரங்கள் சேர்த்துப் பாட்டையும் நன்றாகப் பாடஞ் செய்து கொண்டு வருவேன். இதை நித்தியம் பூஜாகாலத்தில் பாடவே ண்டு மென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்" என்றார்.

"அதுக்கென்ன? செய்யுங்கள்." என்றார் ஜமீந்தார்.

பூஜை முடிந்தவுடனே போஜனம். பழைபதுதின்ன ஊரார் வீட்டுக் கறிகளெல்லாம் தருவித்த மனிதன் பகற்சோற்றுக்கு ஊரைச் சும்மாவிடுவானா? கிருஷ்ணய்யங்கார் வீட்டிலிருந்து "உப்புச்சாறு", கேசவப்பர் வீட்டிலிருந்து "அவியல்", குமாசா மிப்பிள்ளை வீட்டுக்கீரைச்சுண்டல், இன்னும்பலர் வீட்டிலிருந்து

பலவித மாமிசப்க்குவங்கள் இவ்வளவு கோலாகலத்துடன் ஒரு மட்டில் போஜனம் முடிவுபெறும்.

ராமசாமிக்கவுண்டர், பார்ப்பார் சொல்வதுபோல, நல்ல "போஜனப்பிரியன்". மெலிந்த சரீரமுடைய ஒரு சினேகிதனுக்கு அவர் பின்வருமாறு பிரசங்கம் செய்ததாகச் சரித்திரங்கள் சொல்லுகின்றன.

இதோபாரு, ரங்கா, நீயேன் மெலிஞ்சு மெலிஞ்சு போறே (போகிறாய்) தெரியுமா? சரிபாய்ச் சாப்பிடறதில்லை. சாப்பாடு சரியானபடி செல்ல ஒருவழிசொல்'றேன் கேளு ஒருகை நிறையச் சோறெடுத்தால் அதுதான் ஒரு கவளம். அப்படி நீ எத்தனை கவளம் தின்பை? எட்டுக்கவளம். ரம்ப அதிகமாய்ப்போனால் ஒன்பது கவளம் வைச்சுக்கோ. அவ்வளவுதான். சாஸ்திரப்படி முப்பத்திரண்டு கவளம் சாப்பிடவேணும். அதற்கு நீ என்னசெய்ய வேணுமென்றால், இன்றைக்கு ஒன்பது கவளம் சாப்பிடுகிறாபா? நாளைக்குப் பத்துக் கவளமாக்கவேணும். நாளன்றைக்குப் பதினொன்றாக்கவேணும், நாலாநாள் பன்னிரண்டு. இப்படி நாள்தோறும் ஒவ்வொன்றாக அதிகப்படுத்திக் கொண்டேபோய் முப்பத்திரண்டாவதோடு நிறுத்திவிடவேணும். பிறகு ஒருபோதும் முப்பத்திரண்டு கவளத்துக்குக் குறையவே செய்பலாகாது.

இந்த உபதேசம், மெலிந்த உடல்கொண்ட ரங்கனுக்கு எவ்வளவு பயன்பட்டதோ, அதனை அறியமாட்டோம். ஜமீந்தாரவர்களுக்கு இந்த அநுஷ்டானம் சரிப்பட்டு வந்தது. அவர் முப்பத்திரண்டு கவளத்துக்குக் குறைவாக ஒருபோதும்சாப்பிடுவதில்லை. ஒருபோதும் மெலிவதுமில்லை.

பகல் போஜனம் முடிந்தவுடனே ஜமீந்தார் நித்திரை செய்யத் தொடங்குவார், அரமனைக்கு வெளியே கூடச் சில சமயங்களில் சத்தங் கேட்கும்படியாகக் குறட்டை விட்டுத் தூங்குவார். மாலை ஐந்து மணிக்கு விழிப்பார். விழித்தவுடன் ஆறாவது அல்லது ஏழாவது முறை "ஆசமனம்" செய்துவிட்டுக் கொஞ்சம் பலகாரம், சாப்பிடுவார். உடனே ஐரோப்பிய உடை தரித்துக்கொண்டு கச்சேரிக்குப்போவார். அங்கே பலர் பலவிதமான விண்ணப்பங்கள் கொண்டு கொடுப்பார்கள். அவற்றையெல்லாம் வாங்கிக்கொள்வார். அதாவது, பக்கத்தில்

நிற்கும் குமாஸ்தா அவற்றை வாங்கிவைக்கும்போது இவர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். விண்ணப்பங்கள் வாங்கி முடிந்த பிறகு காகிதங்களில் கையெழுத்துப் போடும் காரியம் தொடங்கும். பழைய மனுக்கள், திவான் கச்சேரிக் கடிதங்கள், இவற்றின் மேல் குமாஸ்தா தன திஷ்டப்படியெல்லாம் உத்தரவுகளெழுதி வைத்திருப்பான். அவற்றின் கீழ் வரிசையாகக் கையெழுத்துப் போட்டுக்கொண்டே வரவேண்டும். இன்னின்ன வ்யவஹாரங்களைப்பற்றிய காகிதங்களின் மேல் இன்னின்ன உத்தரவுகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன என்ற சமாசாரமே "லேஷ்ப"க் கவுண்டருக்குத் தெரியாது.

ஒரு சமயம் வழக்கப்படி உத்தரவுகள் தயார் பண்ணிக் கொண்டுவரும்குமாஸ்தாஊரிலில்லை. அவன் இடத்திற்குமற்றொருவன் வந்திருந்தான். ஜமீந்தார் தாமே மனுதார்களுக்கு உத்தரவு எழுதுவாரென்று அவன் நினைத்து மனுக்காகிதங்களை அப்படியே மேஜைமேல் வைத்துவிட்டான். ஜமீந்தாரும் விட்டுக்கொடாதபடி அந்த மனுக்களை ஒவ்வொன்றாகத் திருப்பிப்பார்த்து மேலே உத்தரவுகள் எழுதத்தொடங்கினார்.

கவுண்டபுரத்துக்கு மேற்கே இரண்டு நாழிகை தூரத்திலுள்ள நடுக்கனூர் கிராமத்திலிருந்து வில்வபதிசெட்டி என்ற ஒரு கிழவன் பின்வருமாறு மனுக்கொடுத்திருந்தான்:—

"பிதா மஹாராஜா அவர்கள் காலத்தில் நான் மிகவும்ஊழியம் செய்திருக்கிறேன். இப்போது பலவிதக் கஷ்டங்களால் நான் ஏழையாய்ப்போய், மக்களையும் சாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தள்ளாத காலத்தில் சோற்றுக்கு சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். மஹாராஜா அவர்கள் சமூகத்தில் கிருபைசெய்து எனக்கு ஜீவனத்துக்கு ஏதேனும் மனைவர்த்திக் கொடுக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்."

இந்த மனுவை ஜமீந்தார் தமது குமாஸ்தாவின் உதவியினல் வாசித்து முடித்துவிட்டுப் பிறகு காகிதத்தின் புறத்திலே அடியிற்கண்டபடி உத்தரவெழுதி விட்டார்.

"தாசில்தார் குமாரப்பிள்ளைக்கு—வில்வபதி செட்டி பேருக்கு நிலம் விட்டுவிடவும்". இதை எழுதி நீளமாக ராமசாமிக்கவுண்டர் என்று கையெழுத்துப் போட்டுத் தீர்த்துவிட்டார்.

இப்படிப் பலவிதமான உத்தரவுகள் பிறப்பித்து ஜமீன்தார் தமது கச்சேரியை முடித்துவிட்டார். மறுநாள் இந்தவில்வபதிச் செட்டியின் மனு திவான் கச்சேரிக்குவந்து சேர்ந்தது. கவுண்டருடைய உத்தரவை திவான் படித்துப்பார்த்தார். தாசில்தார் குமரப்பிள்ளையின் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பூமியில் மேற்படி செட்டிக்கு ஜீவனுமிசத்துக்கு நிலம் விடவேண்டுமென்று கவுண்டரவர்களுடைய திருவுள்ளம் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்து கொண்டார். ஆனல் எவ்வளவு நிலம், எந்தவிதமான நிலம், என்ன நிபந்தனைகள், முதலிய விவரங்களொன்றும் தெரியவில்லை. உத்தரவை அடித்துவிட்டுத் திவான் வேறு மாதிரி எழுதிக்கொண்டு வந்து ரஹஸ்யமாகக் கவுண்டரின் கைமெழுத்துவாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். கடைசியில் வில்வபதிச்செட்டிக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. உத்தரவிலுள்ள பிழைகளைத் திவான் எடுத்துக்காட்டியபோது ஜமீன்தார்குற்ற முழுதையும் குமாஸ்தாவின் தலையிலே தூக்கிப்போட்டு விட்டார். "நான் மனுவை வாசித்துப்பார்க்கவேயில்லை. வேறே பெரிய விவகாரமொன்றிலே புத்தியைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தேன். இந்த மனு என்னவிஷயமென்று குமாஸ்தாவைக் கேட்டேன். 'செட்டி மிகவும் ஏழை; அவனுக்கு உதவி செய்யவேண்டியதுதான்' என்று குமாஸ்தா சொன்னன். தங்களுடைய அபிப்பிராயந்தெரிந்து தான் சொல்லுகிறனென்று நினைத்து உத்தரவெழுதிவிட்டேன். மனேவர்த்திபிலே பணத்துக்குத்தான் திண்டாடுகிறதே! அதிலே இந்த இழவையுங்கொண்டு போய்ச்சேர்ப்பதெப்படி? இதை யோசனை செய்து தான் குமரப்பிள்ளை இலாகாவில் நிலம் விட்டுக்கொடுக்கும்படி எழுதினேன். எனக்கு அந்த வில்வபதிச்செட்டியைப்போதுமானபடி தெரியும். அவன் சுத்த அயோக்கியப் பயல். பட்டினி கிடந்து செத்தால் சாகட்டுமே! நமக்கென்ன?"

சிருஷ்டியே ஜகத்குரு.

பிரஹ்மஸ்ரீ கே. ரெங்கசாமி அய்யங்காரவர்கள் எழுதியது.

நமது முதலாவது குரு ஆகாசம். அதன் கீழ் மழை பொழிகின்றது; புயல் அடிக்கின்றது; மின்னல் மின்னுகின்றது; இடி இடிக்கின்றது; இவைகளில் எதனையும் அது பற்றுவதில்லை.

காடுகள் தீப்பட் டெரிந்தாலும், மண்மாரி பெய்தாலும், சீதோஷ்ண ஸ்திதியில் எவ்விதமாறுதல்கள் உண்டானாலும் அவைகளில் எதுவும் ஆகாயத்தை உருமாற்றுவதில்லை. இதனால் நாம் என்ன தெரிந்து கொள்கிறோம்? பிரபஞ்சத்தின் மாறுதல்களை நாம் சட்டை செய்யொணாது என்பதே. நமது நெறியையும் தைரியத்தையும் எதுவும் இயக்கற் பாலதன்று.

நமது இரண்டாவது ஆசாரியர் வாயுவாகும். அது சுகந்தம் துர்க்கந்தம் ஆகிய இருவகைப் பொருள்களின் மீதும் வீசுகின்றது. அப்பொழுது அதனுடைய குணங்கள் தான் சம்பந்தப்படும் வஸ்துக்களுடைய குணங்களுடன் கலந்தமாதிரி நமக்குப் புலப்படுகின்றது. ஆனாலும் அது தன்னுடைய சொந்த ஸ்வபாவத்தை ஒரு பொழுதும் துறப்பதில்லை. அது போலவே சாதுக்கள் துன்மார்க்கர்களுடைய சகவாசத்தால் எவ்வளவு இடுக்கண் அடையினும் தங்களுடைய ஸ்வபாவிக சாந்தத்தை ஒரு பொழுதும் கைவிடுவதில்லை. ஆதலால் உலகத்திலிருந்தும் அவர்கள் உலகவழியிற் சார்வதில்லை.

மூன்றாவது, குரு அக்கினி. இது எல்லாவற்றையும் புநிதமாக்கி விடுகிறது. எந்த அசுத்தமான பொருளைத் தீயிலிட்டாலும் அது சுத்தமாகிவிடுகிறது. எவ்விதமான இருளையும் போக்கடிக்கிறது. எல்லாருக்கும் பிரகாசத்தைத் தந்து உற்சாகப் படுத்துகிறது. உபகாரம் செய்வதில் அது குலம் கோத்திரம் விசாரிப்பதில்லை. வர்ணாச்சிரம பேதம் அதற்கு லட்சியம் இல்லை. அதேமாதிரி நாமும் நம்மாலியன்றவளவு நன்மையையே செய்ய வேண்டும்.

நான்காவது, ஜலம், நீரைக்குடித்தவனுக்குக் களைதீரும். எந்த அசுத்தமான பொருளையும் நீர் புநிதமாக்குகின்றது. எந்தப் பாத்திரத்தில் ஊற்றிவைக்கிறோமோ, அந்தப் பாத்திரத்தின் உருவத்தைத் தானும் ஏற்றுக்கொள்கிறது. எதை அடுத்திருக்கிறதோ அதன் நிறத்தைப்பெறுகிறது. தான் சமயத்துக்குத் தகுந்த பலவித மாறுதல்களை யடைந்து, தன்னுடன் சம்பந்தப்படுகின்ற பொருளைச் சுத்தம் செய்துவிடுகின்றது. இம்மாதிரியே நாமும் பாபிமுதல் பரமஹம்ஸர் ஈறாகவுள்ள ஒவ்வொருவரோடும் கலந்து அவரவருக்கு வேண்டிய நன்மைகளை ஸ்வயநலத்தைக் கருதாது செய்யவேண்டும்.

ஐந்தாவது, பூமி. பூமியை வெட்டி அதன் கீழுள்ள பொன், வெள்ளி முதலியவற்றை மனிதர் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்; பூமியைக் காலால் மிதிக்கிறார்கள்; அதில் கிணறு தோண்டுகிறார்கள்; பலவிதமான அசங்கியங்களும் செய்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் அது எவ்வளவு பொறுமையுடன் சகிக்கின்றது? உலகத்தைத் துறந்து பரம்பொருளை நாடிப்போகும் ஜீவனுடைய கதியும் இத்தன்மைத்தே. 'மகான்' என்று சொல்லப்படுபவர் பொறுமையும் பரோபகாரமுமே உருவெடுத்து வந்தது போலிருப்பார்.

ஆறாவது, மலை. ஜனங்கள் மலையின்மேல் ஏறட்டும்; கீழே இறங்கட்டும்; அதன் உச்சியை எட்டட்டும்; அடிவாரத்துக்கு வரட்டும்; காற்று அடிக்கட்டும்; மழை பெய்யட்டும். இவற்றால் மலைக்கு எவ்வித சலனமும் உண்டாகிறதில்லை. அது எப்போதும் எந்த அவஸ்தையிலும் அசையாமல் இருக்கிறது. நாம் இதனிடத்திலிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதென்ன? வெளிப்பொருள்கள் நமது மனத்தைச் சலனத்திற்குட்படுத்த இடங்கொடுக்காமலும், காமக்குரோதாதிகள் நம்மைத் தங்கள் வழியில் இழுத்துப்போகாமலும் நாம் நமது மனத்தை அசைவற்ற மலையைப்போல் நிலைநிறுத்தவேண்டும். பொறுமை, சாந்தம், உறுதி இக்குணங்கள் மலையினிடத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியவை.

ஏழாவது குரு, மரம். மனிதர் வந்து அதன் கீழ் தங்குகிறார்கள்; அதன் கிளைகளை வெட்டித் தள்ளுகிறார்கள்; அதன் பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் பறிக்கிறார்கள்; இச்செய்கைகளால் மரத்துக்குக் கோபம் வருவதில்லை. தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கும் தான் கீழே விழுகிறவரையில் நிழலைக் கொடுக்கிறது. அதுபோல வே நாமும் எத்தகைய துன்பங்கள் நேரிடினும் அவற்றைக் கருதாது உலகத்துக்கு உழைக்கவேண்டும்.

எட்டாவது, சந்திரன். அது தன் உருவத்தில் மாறுதல் அடைகிறது. சில சமயங்களில் இரண்டொரு தினங்கள் ஒளிந்து கொள்கிறது. சில நாட்களில் அங்கம் மிகவும் குறைந்து ஒரு நூல் அளவு காணப்படுகின்றது. பிறகு வளர்கிறது. நாளடைவில் தன்னுடைய பூர்ண அங்கத்தை அடைகிறது. தான் எந்த நிலையிலிருந்தாலும், மூன்றாம் பிறையாயிருந்தாலும், அர்த்த சந்திரனாயிருந்தாலும், பூர்ண சந்திரனாயிருந்தாலும், இருளைப்போக்

கும் தொழிலில் மாறுதல் காணப்படுவதில்லை. அதே மாதிரி நமது சரீரம் குறையலாம், பெருக்கலாம். நமது அவயவங்கள் குறையலாம், பெருக்சலாம். நமது ஆத்மாவில் ஒரு மாறுபாடும் உண்டாவதில்லை.

இவ்விதமாக, சிருஷ்டியே ஓர் உத்தம குருவைப்போல,நம்மைத் தடுத்தாட் கொள்ளும் பொருட்டுப் பிரத்தியட்சமாயிருக்கிறது.

சில ஆழ்ந்த தனி மொழிகள்

பிரஹ்ம்ஸ்ரீ ஏ. எஸ். கஸ்தூரி ரங்கய்யர் பி. ஏ; எல். டி. அவர்கள் எழுதியது.

1. போகிற இடமெல்லாம் தேகம் கூடக் கூட வருகிறதோ?

இந்தத் தனிமொழி ஏற்படும் சந்தர்ப்பத்தைப் பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். நமது தோழருள் ஒருவனுக்கு வியாதி வந்திருந்தது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் சாதாரணமாக வியாதிக்கு வேண்டிய சிகிச்சை செய்து விட்டு மனதை அதிகமாக வருத்தப்படுத்திக் கொள்ளாமலிருந்து விடாது அதைப் பெரிதாகப் பாராட்டி அனுவசியமாக வருந்திக் கொண்டிருப்பதாகவும் வைத்துக் கொள்வோம். வியாதி தீர்ந்தும் கொஞ்ச நாள் வரையில் அவன் தனக்கு வியாதி தீரவில்லை யென்று வருந்துவான். அப்பொழுது வேடிக்கையாகப் பேசும் பொழுது அவனைத் தேற்றுவதற்காக உனக்கு இப்பொழுது என்ன வியாதி இருக்கிறது? போகிற விடமெல்லாம் தேகம் கூடக் கூட வருகிறதே, அதுதான் ஒன்றிருக்கிறது. வேறு என்ன? என்று கூறுவது வழக்கம். மேலும் நமது வீட்டில் நடக்கும் விசேஷங்களுக்கு ஒரு தோழனைக் கூப்பிட அவன் எப்பொழுதும், எனக்கு வியாதி; வர முடியவில்லையே! என்ன செய்வது? என்று சாக்குப் போக்குச் சொல்லி விடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இவனை எங்காவது காணும் பொழுது இவனைப் பரிகாசம் பண்ண இவர் எப்பொழுது சாப்பாட்டிற்கு அழைத்தாலும் நோய்! நோய்! என்று கூறி விடுகிறார். போகிற இடத்திற் கெல்லாம் தேகம் கூடக் கூடப் போகிறதே, அது தானே நோய்? என்று கூறுவது உண்டு. ஒருநாட் காலையில்

அவனுக்கு அதிக நோய் என்று கேள்விப்பட அவனை அன்று மாலையிலாவது மறுநாட் காலையிலாவது கண்டாலும் அவனைப் பரிகாசம் செய்ய இத் தனி மொழியை உபயோகிப்பது உண்டு. இத் தனிமொழி சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்தது தான். வேடிக்கையாக இதை உபயோகப்படுத்துவர் எல்லோரும்.

இதில் புதைந்து கிடக்கும் ஆழ்ந்த கருத்தைப் பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம். இதில், போகிற விடம் எங்கு? தேகம் கூடக்கூட வருவதென்றால் என்ன? இது எங்ஙனம் ஓர் வியாதி யாகும்? என்ற மூன்று கேள்விகளுக்கும் தகுந்த விடைதர வேண்டும்.

போகிற இடம் எங்கு என்பதை உணர்வதற்கு எது போகிற இடம் என்பதை உணரவேண்டும். அதாவது, மனம். மனம் போகிற இடம் எங்கு? வெளி விஷயமாகிய பிரபஞ்சத்தினிடத்தும் உள் விஷயங்களாகிய எண்ணங்களிடத்துமே. இந்தமாதிரி இடங்களில் தான் மனம் போய் உழலுகின்றது. இவைகளோடு கூட தேகம் வருவது என்பதை ஆராயுங்கால், தேகசம்பந்தப்பட்டே மனம் இவ்வாறு செய்கின்றது என்பதாகும். மனம் தேக சம்பந்தப் படுவது இந்திரியங்கள் மூலமாகவே. அவ்வாறு சம்பந்தப் பட்டு வெளி விஷயங்களில் பாய்ந்து ஓடுங்கால் இரண்டு விதத் தன்மை ஏற்படும். தன் தன்மைகெட்டு பதார்த்த ரூபமாகி விடும்; அவ்வாறு ஆகாதிருப்பின் தான் வேறு தன்னால் அறியப்படும் பொருள் வேறு என்று இரண்டாகி அறிபவன் அறிபடுபொருள் என்ற துவைதத்தை ஏற்படுத்தும். இது தான் மனத்தினுடன் தேகம் சம்பந்தப்படுவதால் ஏற்படும் விஷயம். மனம் வெளி முகப் படுங்கால் இங்ஙனம் ஏற்படுவது சகஜமே. இவ்வாறின்றி மனம் உள்முகப்பட்டு எண்ணங்கள் ரூபமாக மாத்திரம் இருக்கும் பொழுதும் இங்ஙனம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. ஒரு விளக்கைப் பற்றி நாம் மனதில் நினைக்கவேண்டுமாயின், அதை நாம் பார்ப்பதாகத் தான் தியானிக்க முடியும். இங்ஙனமே எந்த வஸ்துவையும் எண்ணரூபமாக உணர்க்க வேண்டுமாயின், அதை ஒரு இந்திரிய உணர்ச்சியின் மூலமாகத்தான் எண்ண வேண்டும் இம்மாதிரியே மனத்தின் எண்ணங்கள் மாத்திரமாய் ஏற்படும் சங்கற்பங்கள் கூட இந்திரியங்களின் உணர்ச்சி மூலமாக அந்த ஆகாரப்பட்டோ அல்லது அறிவு வேறு அறிபடுபொருள் வேறு என்ற உணர்ச்சியை முன்னிட்டோ தான் உண்டாகவேண்டும் என்பதே மனம் போகிற

இடத்திற் கெல்லாம் சரீரம் கூடக்கூட வருவது என்பதன் உட்கருத்து.

இப்படி மனம் போன இடமெல்லாம் தேகம் வருவது எங்ஙனம் ஒரு வியாதியாகும்? இதை உணரவேண்டுமாயின், "மனம் போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்று ஔவை கூறிய வாக்கியத்தைச் சற்று ஆராயவேண்டும். மனம் சாதாரணமாக தேக சம்பந்தப்பட்டே தொழிற்படும். தனித்துத் தொழிற்படும்பொழுதும் அதைப் போலவே தோற்றத்தை உண்டாக்கித் தொழிற்படும். இவ்வாறு மனம் தேகம் போன வழியெல்லாம் போகவேண்டாமென்றாள் ஔவை. போக்கெல்லாம் என்றதனால் ஒருவிதப் போக்கு உண்டு என்றும் அவ்வழியே போகலாம் என்றும் பொருள்படவில்லையா? அந்த வழி தான் நல்வழி, மற்றைய சாதாரண போக்குகளெல்லாம் கெட்ட வழிகள் என்று ஆயிற்று. மனது எண்ண ரூபமாகப் பரிணமிக்குங்கால் வெளி விஷயமேயில்லாது தானே அவ்வாறெல்லாம் ஆகிறது என்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயம். இப்படியிருக்க உண்மையாய் மனம் ஒரு படத் துணி போலவும் எண்ணங்கள் அதில் வரையப்பட்டிருக்கும் சித்திரம் போலவும் அல்லவா தோற்றவேண்டும். இங்கும் அறிபவன் வேறாகவும் அறிபடு பொருள் இந்திரிய மூலமாக ஏற்படும் உணர்ச்சி ரூபமாக வெளியிலிருப்பது போலவும் தோற்றுவானேன்? இது தேக சம்பந்தத்தால் மனதிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ர்விதவாசனையின் பலமே. இது உண்மைக்கு விரோதமாதலால், இது ஓர் வியாதிதான். இந்த மனப்பரிணாமம் அடங்கி தேக உணர்ச்சி நீங்கிநிற்பது தான் இதன் நிவிர்த்தியாகிய நோயற்ற வாழ்வாகும். ஆகவே, நம்மெல்லோருக்கும் மனம் தன் ஸ்வரூபப்படி நிலைக்காமல் எவ்வளவு தான் அதை நிறுத்த முயன்றும் கூடக்கூட தேகம் வந்து ஒட்டிவிடுவதே மூல அஞ்ஞானத்தாலாகிய ஒரு வியாதி. தான் போகிற (மனம் ஓய்ந்து சாந்தி பெறவேண்டும் என்று போகிற) இடத்திற்கெல்லாம் (நிலைகட்கெல்லாம்) தேகம் கூடக்கூட வருகிறது (தேக சம்பந்தமான துவைத புத்தி மாறாது வருகிறது) தான் நமக்கு உள்ள மூலவியாதி. இதனால் தான சுக துக்கங்கள் ரூபமான சம்சாரம் ஓங்கி நம்மை மீளாத் துயரத்திற் குள்ளாக்கும். சத்குரு குருபை, ஈஸ்வராநுக்கிரகம் இவைகளால் தேகம் கூடக்கூட வருவதைத் தடுக்க முடிந்தால் தான் இந்த மூலவியாதி நீங்கும்.

புத்தக வரவு.

சூதசங்கிதாஸாராம்ருதவசனம்:—இவ்வருமையான நூல் மிகவும் எளிய நடையில் வசன ரூபமாக திரு. அ. சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரரது ஜேஷ்ட புத்திரி சௌ—பாலசரஸ்வதி தேவகுஞ்சரி யம்மாளால் இயற்றப்பட்டுள்ளது. சூதபுராணிகரது மகிமையையும் இந்நூலின் பெருமையையும் ஹிந்து மதசாஸ்திரங்களில் விஸ்வாசமுள்ளவர்கள் கேள்வியினாலாயினும் அறிவார்கள். இந்நூலின்கண் கர்ம ரகஸ்யங்களும் ஞானவாக்கியங்களும் கலந்து நிறைந்து பொலிகின்றன. மானிட ஜன்மப் பிரயோசனத்தை அடைய விரும்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்நூல் இன்றியமையாததாகும். பதிப்பு, கட்டடம் இவை யெல்லாம் வெகு அழகாய் அமைந்துள்ளன. இதன் விலை ரூபா ஒன்றே. வேண்டியவர்கள் திருவல்லிக்கேணியில் ஹை ரோட்டில் 32. பாலசுப்பிரமணியன் கம்பனியில் வாங்கிக் கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீகுமுதவல்லி திருமங்கை மன்னன்:—ஸ்ரீவைஷ்ணவ பக்த சிரேஷ்டர்களாகிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்களில் திருமங்கையாழ்வார் என்பவரது சரித்திரப் பிரபாவத்தை நாகைநகர் ஜே. இராஜகோபால பிள்ளையவர்கள் நாடக ரூபமாக மிகவும் இனிய வசன நடையில் எழுதி இயற்றி யுள்ளார். நாம் இப்புஸ்தகத்தை ஆதியோடந்தமாக நன்றாய் வாசித்துப் பார்த்தோம். பாஷையோ படிக்கப்படிக்கப் பரமாநந்தத்தை அளிக்கின்றது. ஆங்காங்கு சந்தர்ப்பங்கட் கேற்ற மேற் கோள்கள் நமது பூர்வீக கிரந்தங்களிலிருந்து எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பகவத் கைங்கரியத்தையே பரமலட்சியமாகக் கொண்டருளிய இவ்வாழ்வாரது சரித்திரத்தை ஒவ்வொருவரும் வாங்கி வாசிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்று நாம் நினைக்கிறோம். இதன் விலை அணா எட்டு. இப்புஸ்தகம் நாகபட்டணம் பெருமாள் கோவில் வடக்கு மடவிளாகம் வெங்கிட்டராம செட்டியாரவர்களிடத்தில் கிடைக்கும். இந்நூலாசிரியராகிய இராஜகோபால பிள்ளையவர்கள் இம்மாதிரியே மற்றப்பதினோராழ்வார்களுடைய சரிதங்களையும் இயற்றித் தமிழ் உலகத்திற்குப் பேருதவி புரியுமாறு ஜகன் மாதாவாகிய மகா சக்தியைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

சமாச்சாரக் குறிப்புகள்.

நமது சென்ற மாதப் பத்திரிகையில் அன்னி பெஸண்டு அம்மையார் பிரதிவாதியாக நின்ற வழக்கில் ஹைகோர்ட்டாரது தீர்மானத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தோம். அன்னி பெஸண்டும் அவரது சங்கத்தில் ஓர் அங்கத்தினராகிய ஷ்வார்ட்ஸ் என்பவரும் சென்னை பிரஸிடென்ஸி மாஜிஸ்டிரேட் கோர்ட்டில் வாதியாகத் தோன்றி 'ஆண்டிஸெப்டிக்' பத்திராதிபர் மீதும் 'ஹிந்து' பத்திராதிபர் மீதும் அவதூறு வழக்குகள் கொண்டுவந்திருந்த விஷயம் பலரும் அறிந்ததே. 'ஆண்டிஸெப்டிக்' பத்திரிகையும் 'ஹிந்து' பத்திரிகையும் எழுதிய விஷயங்கள் பொது ஜனநன்மையைக் குறித்து எழுதப்பட்டனவேயென்றும் லெட்பீட்டரது ஒழுக்கீனமான கொள்கைகளை பெஸண்டு அம்மையார் ஆதரித்தவரேயென்றும் ஆகையால் மேற்படி பத்திராதிபர்கள் மீது எவ்வித குற்றங்களும் ஏற்படவில்லையென்றும் மாஜிஸ்டிரேட்டவர்கள் இப்பொழுது தீர்ப்பு அளித்து விட்டனர். ஐயோ! பாவம்! அன்னி பெஸண்டு அம்மையாருக்குப் பிரதிகூலக் காற்று அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவர் எடுக்கும் காரியங்களுக்கெல்லாம் இடையூறுகள் ஏற்படுகின்றன. அவரது செல்வாக்கும் சக்தியும் சிதறிப் போய்விட்டன. காசி ஸெண்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜும் அவரது கையினின்றும் நழுவி விட்டது. இதுகாறும் இரகஸ்யமாயுள்ள விஷயங்களெல்லாம் இப்பொழுது பரஸ்யமாய் விட்டன. பெஸண்டு முதலிய பெரியோர்களுக்கு உதவியாயிருந்த மகாத்துமாக்களும் இப்பொழுது நீலகிரி மலைக் குகைகளில் ஒளித்துக் கொண்டார்கள் போலும்!

சென்ற சின்னாட்களாகச் சென்னை தெற்கு மராட்டா ரெயில்வேக் கம்பெனிவேலைக்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்திருக்கின்றனர் என்றசங்கதியைப்பலரும் அறிவார்கள். இவ்வேலைக்காரர்களின் நன்மையின் பொருட்டு பம்பாயில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற ரயில்வே அமல்கமேட்டட் சபையார் காட்டிவரும் உற்சாகமும் சிரமமும் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. பிரயாணிகளும் வியாபாரிகளும் வெகு கஷ்டநஷ்டங்கட்குட்படுகின்றனர் என்ற விஷயத்தை யாவது கவனித்து, எஜமானர்களும் வேலைக்காரர்களும் சீக்கிரம் சமாதானமாய் ஒற்றுமைப்படுவது மிகவும் அவசியம். இவ்விஷயத்தைக் குறித்து அடுத்த பத்திரிகையில் விவரிப்பாம்.